

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: A. K. proti žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 21/2004 - 64 ze dne 25. 4. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2004, č. j. OAM - 71/VL - 20 - 11 - 2004, byla žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. O této žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2004, č. j. 63 Az 21/2004 - 24, tak, že žaloba byla zamítnuta a dále bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka dne 29. 10. 2004 kasační stížnost, jíž se domáhala zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu

k dalšímu řízení. Stěžovatelka zároveň požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů s ohledem na to, že nemá žádný příjem.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě z 25. 4. 2005, č. j. 63 Az 21/2004 - 64, nebyl stěžovatelce k její žádosti zástupce z řad advokátů ustanoven. V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatelka byla vyzvána k předložení vyplněného formuláře Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, přičemž tuto výzvu si opakovaně nevyzvedla, ač zásilka od soudu jí byla uložena na poště. Protože stěžovatelka nedoložila své majetkové poměry, dospěl krajský soud k závěru, že nebylo prokázáno, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků a zástupce z řad advokátů jí z tohoto důvodu neustanovil.

Proti uvedenému usnesení podala stěžovatelka dne 12. 5. 2005 kasační stížnost, v níž uvedla, že s usnesením krajského soudu nesouhlasí, protože v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměla možnost prostudovat tyto změny. Dále upozornila soud, že nedostala řádný formulář – vzor 060. Z těchto důvodů navrhla, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a byl jí ustanoven bezplatný právní zástupce z řad advokátů.

Nejvyšší správní soud zkoumal nejprve formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takovou nezákonnost Nejvyšší správní soud nezjistil, neboť z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka nesplnila krajským soudem uloženou povinnost doložit své osobní, majetkové a výdělkové poměry ve lhůtě stanovené soudem. Ustanovení zástupce účastníků řízení přitom ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. připadá v úvahu u navrhovatele, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv. V tomto případě však stěžovatelka neprokázala předpoklady pro osvobození od soudních poplatků stanovené v § 35 odst. 7 s. ř. s., když k výzvě soudu nedoložila své osobní, majetkové a výdělkové poměry, krajský soud proto postupoval správně, pokud z tohoto důvodu její žádost o ustanovení zástupce zamítl.

K otázce doručení „potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ lze uvést následující:

Uvedená výzva krajského soudu ze dne 7. 2. 2005 byla stěžovatelce doručována poprvé dne 10. 2. 2005 na adresu, kterou stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti jako adresu svého pobytu. Vzhledem k tomu, že při doručování písemnosti nebyla zastížena, písemnost,

kteřá byla uložena na poště, si nevyzvedla, byla uvedená výzva krajského soudu doručována stěžovatelce znovu do vlastních rukou na stejnou adresu. Podle § 46 odst. 1 o. s. ř. fyzické osobě lze doručit písemnost v bytě, v místě podnikání, na pracovišti, nebo kdekoli bude zastížena. Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou zastížena, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 1, 4 o. s. ř.).

Při doručování v bytě, kde se stěžovatelka podle vlastních údajů v kasační stížnosti zdržovala jako na adrese svého bydliště, nebyla stěžovatelka zastížena, ačkoliv nepopírá, že se v místě doručení zdržovala. Doručovaná písemnost byla proto uložena na poště (dne 23. 3. 2005) a stěžovatelce bylo doručovatelem V. K. téhož dne uložení zásilky oznámeno. Všechny tyto skutečnosti jsou seznatelné ze zvláštní obálky, jejíž součástí je i doručenka, která má všechny náležitosti vymezené právním předpisem. Doručenka, jež je součástí obálky, byla jak odesílatelem při odesílání, tak poštovním doručovatelem při doručování řádně a úplně vyplněna, resp. rozhodné údaje byly uvedeny na vrácené obálce jako takové, od níž doručenka nebyla oddělena, takže doručenka má povahu veřejné listiny (§ 50f odst. 6 o. s. ř.).

K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí účastník řízení především tvrdit skutečnosti, jež vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemnosti určené do vlastních rukou účastníka, jsou tvrzeními, jež v případě, že jsou prokázána, mohou vyvrátit závěr o doručení dokladovaném doručenkou, zásadně jen tvrzení, že se nezastíženy adresát v době pokusu o doručení písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný občanským soudním řádem a jinými předpisy o doručování. Ani jedno z toho však stěžovatelka netvrdí. Vhodným způsobem výzvy k vyzvednutí písemnosti ve smyslu § 46 odst. 3 o. s. ř. je i písemné uvědomění (oznámení) o uložení zásilky na poště, vhozené poštovním doručovatelem do poštovní schránky adresáta. Toto uvědomění (oznámení) bylo, jak je patrné z doručenky, jež je veřejnou listinou, doručovatelem provedeno. Případná ztráta písemného uvědomění o uložení zásilky na poště, bylo-li doručeno do sféry ovládané adresátem, a tedy např. do jeho poštovní schránky, jde (za jinak splněných podmínek náhradního doručení) na vrub adresáta, tedy stěžovatelky. Lze tedy uzavřít, že stěžovatelce byla výzva krajského soudu doručena náhradním způsobem desátý den od uložení zásilky podle § 50c odst. 4 o. s. ř., neboť podle tohoto ustanovení nastávají účinky doručení (za splnění zákonem předepsaných podmínek) i tehdy, když se adresát o uložení písemnosti nedozvěděl. Při náhradním doručování byly dodrženy ústavní kautely pro použití výjimečného nástroje, tzv. doručování fikcí, jak byly formulovány např. v nálezU Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 451/03 ze dne 16. 9. 2004, neboť byly beze zbytku naplněny všechny striktní podmínky a právní náležitosti pro uplatnění účinku náhradního doručení stanovené v příslušných ustanoveních občanského soudního řádu.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti spočívající v odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu